

ע"פ 34286/10 - חאלד אבו אקווידר, עאונה אבו ענזה, מחמוד אבו ענזה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויזי בבאר שבע

עפ"ג 16-10-34286 אבו אקווידר נ' מדינת ישראל

עפ"ג 16-11-4036 אבו ענזה נ' מדינת ישראל

עפ"ג 16-11-31067 אבו ענזה נ' מדינת ישראל

בפני כבוד סגן הנשיאה נתן זלוטובר - אב"ד

כבוד השופטת יעל רוז-לוין

כבוד השופטת גילת שלו

המעורערם:

1. חאלד אבו אקווידר - ע"י ב"כ עוז'ד משה מרוז
2. עאונה אבו ענזה - ע"י ב"כ עוז'ד אחמד ותד
3. מחמוד אבו ענזה - ע"י ב"כ עוז'ד עבד אבו סבית

נגד

מדינת ישראל

המשיביה:

פסק דין

השופטת גילת שלו:

ביום 9.1.11 הוגש לבית המשפט השלום בבאר שבע, כתב אישום בו יוחסו למעורערם, שמונה אישומים, עבירות רכוש שונות שענין גניבת מספר כלי רכב בעיר באר שבע, וכן אישום נוספת דומה, שיוחס למעורער 1 בלבד.

ביום 26.5.11 הודה המעורער 1 במסגרת הסדר טיעון (לא הסכמה עונשית) בעובדות כתב אישום מתוקן (התיקון התבטא למעשה במחיקת האישום התעשיי שלמלכתチילה יווס רק לו), והורשע על פי הודהתו ב-8 עבירות של קשירת קשר לפחות, 5 עבירות של גניבת הרכב, 3 עבירות של נסiouן לגניבת הרכב, 2 עבירות של חבלה במכשיר ברכב וUBEIRA של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו; בנוסף, צירף המעורער 1 תיק נוסף, במסגרתו הודה והורשע בעבירה של הפרת הוראה חוקית.

ביום 24.2.15, לאחר קיום דיון מקדמי וכחלה מהסדר טיעון (גם הוא לא הסכמה עונשית), הודה המעורערם 2 ו-3 בעובדות כתבי אישום מתוקנים (כאשר לכל אחד מהם הוגש כתב אישום מתוקן נפרד).

המורער 2 הורשע על פי הודהתו ב-8 עבירות של קשירת קשר לשוטר, שתי עבירות של גניבת הרכב, 6 עבירות של פריצה לרכב, וכן עבירות של חבלה במכשיר ברכב והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו; בנוסף, צירף המעורער 2 תיק

עמוד 1

נסוף, במסגרת הודה והורשע בעבירה של הפרת הוראה חוקית.

המערער 3 הורשע על פי הודהתו ב-8 עבירות של סיווג לגניבת רכב.

ביום 22.9.16, לאחר קבלת מספר תסקירים של שירות המבחן לגבי כל אחד מהמערערים (וכן מספר חוות דעת ממונה לגבי המעעררים 1 ו-2), גזר בית המשפט כאמור (כב' השופט ר. סולקון) על המעעררים את העונשים הבאים:

המערער 1 - 48 חודשים מאסר בפועל, קנס בסך 18,000 ₪ או 6 חודשים מאסר תמורתו, פיצוי בסך 5,000 ₪ לכל אחד מהמתלונים, פסילה בפועל למשך שנתיים, מאסרים מותניים ופסילה על תנאי.

המערער 2 - 30 חודשים מאסר בפועל, קנס בסך 12,000 ₪ או 4 חודשים מאסר תמורתו, פיצוי בסך 5,000 ₪ לכל אחד מהמתלונים, פסילה בפועל למשך שנתיים, מאסרים מותניים ופסילה על תנאי.

המערער 3 - 24 חודשים מאסר בפועל, קנס בסך 9,000 ₪ או 6 חודשים מאסר תמורתו, פיצוי בסך 5,000 ₪ לכל אחד מהמתלונים, פסילה בפועל למשך שנתיים, מאסרים מותניים ופסילה על תנאי.

במסגרת העורורים שבפנינו, עותרים המעעררים בעיקר להקל באופן משמעותי בעוני המאסר שהוטלו עליהם. בהקשר זה ניתן, כי עוני המאסר עוכבו ע"י בית המשפט כאמור, ולאחר הגשת העורורים, גם ע"י בית משפט זה.

כתב האישום:

עובדות כתבי האישום המתוקנים, בהם הודה כל אחד מהמערערים, ייחסו להם את העבירות כדלקמן:

אישום ראשון - בתאריך 4.1.11, סמוך לשעה 04:46, לאחר קשירת קשר מוקדמת בין המעעררים 1 ו-2 לגנוב רכב ולמכור אותו, פרץ המערער 2 לרכב בחניית רכבת צפון בבאר שבע, והמערער 1 גנב אותו בכך שעיקם את דלת הנהג, הכנס ידו לרכב ופתח את הדלת, המעעררים 1 ו-2 נכנסו פנימה, המערער 1 הניע את הרכב באמצעות חוטי ההנעה, והשניים נסעו ברכב בכוננה לשילוט קבוע מבعلיהם. כל זאתה עת המתין המערער 3 ברכבו כדי לוודא שהכל כורחה. לאחר שהמערערים 1 ו-2 הבינו בשוטרים, הם החלו להמלט מהמקום בריצה.

במסגרת אישום זה, המערער 1 הורשע בעבירות של קשירת קשר לשפע, גניבת רכב והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו; המערער 2 הורשע בעבירות של קשירת קשר לשפע, פריצה לרכב והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו; והמערער 3 הורשע בעבירה של סיווג לגניבת רכב.

אישום שני - בתאריך 2.1.11 בשעות הלילה, לאחר קשירת קשר מוקדמת בין המעעררים 1 ו-2 לגנוב רכב ולמכור אותו, ניסו המעעררים 1 ו-2 בצוותא חדא לגנוב רכב חונה ברחבת שלומציון בבאר שבע, בכך שהמערער 1 עיקם את חלון דלת הנהג באמצעות מברג, המעעררים 1 ו-2 פתחו את הדלת ונכנסו פנימה, המערער 1 שבר את המתנע וניסה להניע את הרכב באמצעות החוטים, ללא הצלחה, בעוד המערער 2 המתין לידיו, והמערער 3 המתין ברכבו; שלא הצליחו

להניע את הרכב, עזבו המערערים את המקום ברכב בו נסח המערער 3. במשיחם גרמו המערערים בזיד נזק לרכב בכך שעיקמו את דלת הנהג, שברו את המטען והרסו את הכסא האחורי ברכב.

במסגרת אישום זה, המערער 1 הורשע בעבירות של קשירת קשר לשפוע, נסוח לגניבת רכב וחבלה בזיד ברכב; המערער 2 הורשע בעבירות של קשירת קשר לשפוע ופריצה לרכב; והמערער 3 הורשע בעבירה של סיווע לגניבת רכב.

אישום שלישי- בתאריך 2.1.11 בשעות הלילה, לאחר קשירת קשר מוקדמת בין המערערים 1 ו-2 לגנוב רכב ולמכור אותו, פרץ המערער 2 לרכב חונה ברחוב מבצע עובדה בבאר שבע, והמערער 1 ניסה לגנבו, בכך שעיקם את החלון דלת הנהג באמצעות מברג, פתח את הדלת, המערערים 1 ו-2 נכנסו פנימה, המערער 1 שבר את המטען וניסה להניע את הרכב באמצעות החוטים, ללא הצלחה, בעוד המערער 3 המתין ברכבו. בשלב זה, הבחן בעל הרכב במערערים 1 ו-2 בתוך רכבו וצעק להם, ומערערים נמלטו מהמקום. במשיחם גרמו המערערים בזיד נזק לרכב בכך שעיקמו את דלת הנהג ושברו את המטען.

במסגרת אישום זה, המערער 1 הורשע בעבירות של קשירת קשר לשפוע ונסוח לגניבת רכב; המערער 2 הורשע בעבירות של קשירת קשר לשפוע ופריצה לרכב; והמערער 3 הורשע בעבירה של סיווע לגניבת רכב.

אישום רביעי- בתאריך 29.12.10 בשעות הלילה, לאחר קשירת קשר מוקדמת בין המערערים 1 ו-2 לגנוב רכב ולמכור אותו, פרץ המערער 2 לרכב חונה ברחוב סנהדרין בבאר שבע, והמערער 1 גנב אותו, בכך שעיקם את דלת הנהג באמצעות מברג, המערערים 1 ו-2 נכנסו פנימה, המערער 1 הניע את הרכב באמצעות חוטי ההנעה, והשניים נסעו ברכב בכוונה לשלו שילית קבוע מבעליו; כל אותה עת המתין המערער 3 ברכבו כדי לוודא שהכל כשרה. המערערים מכרו את הרכב בדרכה והתחלקו בתמורה.

במסגרת אישום זה, המערער 1 הורשע בעבירות של קשירת קשר לשפוע וגניבת רכב; המערער 2 הורשע בעבירות של קשירת קשר לשפוע ופריצה לרכב; והמערער 3 הורשע בעבירה של סיווע לגניבת רכב.

אישום חמישי- בתאריך 29.12.10 בשעות הלילה, לאחר קשירת קשר מוקדמת בין המערערים 1 ו-2 לגנוב רכב ולמכור אותו, גנבו המערערים 1 ו-2 בצוותא חדא רכב מרוחב מבצע נחשון בבאר שבע, בכך שעיקמו את דלת הנהג באמצעות מברג, נכנסו פנימה, המערער 1 הניע את הרכב באמצעות חוטי ההנעה, ונסעו ברכב בכוונה לשלו שילית קבוע מבעליו; כל אותה עת המתין המערער 3 ברכבו כדי לוודא שהכל כשרה. המערערים מכרו את הרכב בדרכה והתחלקו בתמורה.

במסגרת אישום זה, הורשו המערערים 1 ו-2 בעבירות של קשירת קשר לשפוע וגניבת רכב; והמערער 3 הורשע בעבירה של סיווע לגניבת רכב.

אישום שישי- בתאריך 25.12.10 בשעות הלילה, לאחר קשירת קשר מוקדמת בין המערערים 1 ו-2 לגנוב רכב ולמכור אותו, פרץ המערער 2 לרכב חונה ברחוב עלי דיוויס בבאר שבע, והמערער 1 ניסה לגנבו, בכך שפתח את החלון האחורי, פתח את הדלת ונכנס יחד עם המערער 2 לרכב, המערער 1 שבר את המטען וניסה להניע את הרכב

באמצעות החוטים, תוך שקרע את הקordon, אך ללא הצלחה, זאת בעוד המערער 3 ממתין ברכבו. במשיים גרמו המעררים מזיד נזק לרכב בכך שהבראו את המתנע וקרעו את הקordon.

במסגרת אישום זה, המערער 1 הורשע בעבירות של קשירת קשר לשפיע, נסיון לגניבת רכב וחבלה מזיד ברכבו; המערער 2 הורשע בעבירות של קשירת קשר לשפיע, פריצה לרכב וחבלה מזיד ברכבו; והמערער 3 הורשע בעבירה של סיווע לגניבת רכב.

אישום שבעי- בתאריך 19.12.10 בשעות הלילה, לאחר קשירת קשר מוקדמת בין המעררים 1 ו-2 לגנוב רכב ולמכור אותו, פרץ המערער 2 לרכב חונה ברחוב ابن עזרא בבאאר שבע, והמערער 1 גנב אותו, בכך שעיקם את דלת הנהג באמצעות מברג, המעררים 1 ו-2 נכנסו פנימה, המערער 1 הניע את הרכב באמצעות חוטי ההנעה, והשניים נסעו ברכב בכוננה לשלו שלילת קבוע מעגליון; כל זאתה עת המתין המערער 3 ברכבו כדי לוודא שהכל כשרה. המעררים מכרו את הרכב בדרכה ותחלקו בתמורה.

במסגרת אישום זה, המערער 1 הורשע בעבירות של קשירת קשר לשפיע וגניבת רכב; המערער 2 הורשע בעבירות של קשירת קשר לשפיע ופריצה לרכב; והמערער 3 הורשע בעבירה של סיווע לגניבת רכב.

אישום שנייני- בתאריך 2.12.10 בשעות הלילה, לאחר קשירת קשר מוקדמת בין המעררים 1 ו-2 לגנוב רכב ולמכור אותו, גנבו המעררים 1 ו-2 בצוותא חדא הרכב מרחוב אברהם אבינו בבאאר שבע, בכך שעיקמו את דלת הנהג באמצעות מברג, נכנסו פנימה, המערער 1 הניע את הרכב באמצעות חוטי ההנעה, והם נסעו ברכב בכוננה לשלו שלילת קבוע מעגליון; כל זאתה עת המתין המערער 3 ברכבו כדי לוודא שהכל כשרה. המעררים מכרו את הרכב בדרכה ותחלקו בתמורה.

במסגרת אישום זה, הורשו המעררים 1 ו-2 בעבירות של קשירת קשר לשפיע וגניבת רכב; והמערער 3 הורשע בעבירה של סיווע לגניבת רכב.

גזר הדין:

במסגרת גזר הדין סקר בית המשפט קמא בהרחבה את הערכים המוגנים בגין עבירות הרכוש בגין כל רכב, ואת הנזקים היישרים והעקיפים שהן גורמות לבועל הרכב ולציבור בכללות; את החומרה שייחס החוקק לעבירות אלו; ואת פסיקת בית המשפט העליון באשר לצורך להחמיר בענישה בגין עבירות אלו, על מנת להרטיע את היחיד והרבם מביצוע ולסייע במיגורן, וזאת בין היתר בדרך של העדפת האינטרס הציבורי על פני האינטרס האישי והשיוקמי של העבריין.

בית המשפט בחר את מדיניות הענישה בעבירות דומות, וקבע (למעלה מן הצורך, כפי שיובהר להלן), מתחמי ענישה לכל עבירה בזאת מהעבירות השונות בהן הורשו המעררים, תוך שאימץ כמעט במלואם את מתחמי הענישה להם עתירה התביעה.

על אף האמור, קיבל בית המשפט את עתירת ההגנה, והחליט לראות במלול האישומים שבכתב האישום משום "**מסכת עובדתית אחת**", לאור העובדה שמדובר בעבירות שבוצעו במשך פרק זמן קצר יחסית, של חדש ימים, על ידי אותה

עמוד 4

חברה ובאותן שיטות, וקבע כי "העובדת, כי נקבע, כי מקבץ עבירות הן מסכת אחת - אינה מונעת קביעה מתחם ענישה שיקח בחשבון את ריבוי העבירות, בהצברות, מלאה או חלקית, של המתחמים בגין כל אחד מהARIOעים".

במאמר מוסגר יzion, כי למעשה (ולמרות השימוש השגוי במונח "איורע" בקשר הדיון), החליט בית המשפט קמא לראות בכלול העבירות משום איורע אחד, כמשמעותו בסעיף 40ג לחוק העונשין, ולקבוע מתחם עונש הולם אחד לגבי מכלול העבירות שביצע כל אחד מהמערערים, תוך שערך שכלל של מספר העבירות, מתחמי העונש שקבע קודם לכן לכל אחת מהעבירות, ו"חפיפה מסוימת בין המתחמים".

בית המשפט קבע בנוגע למכלול העבירות בהן הורשע המערער 1, מתחם כולל הנע בין 30 חודשים מאסר ועד 5 שנים מאסר בפועל; לגבי העבירות בהן הורשע המערער 2 קבע מתחם כולל הנע בין 24 חודשים מאסר עד 48 חודשים מאסר בפועל; ולגבי העבירות בהן הורשע המערער 3 קבע מתחם כולל הנע בין 18 חודשים מאסר עד 3 שנים מאסר בפועל.

בעת קביעה עונשייהם של המערערים בתוך מתחמי הענישה, ציין בית המשפט קמא כי עליו להביא בחשבון "את מידת האנטי חברתיות ועוצמת הכשל הערכי העולה מהתנהגותו של כל נאשם, בשימ לב לאופי ההתארגנות לשם העבירות; מידת התעוזה שהופגנה; מידת הסיכון העולה מעשיו של הנאשם; עברו הפלילי של הנאשם; נסיבותיו האישיות; הנזק שנגרם". עוד התייחס לכך שככל העבירות נערבו בחבורה, תוך חלוקת תפקידים ביניהם, לאחר סיכום מוקדם והצטיידות בכל פריצה, באופן סדרתי, תוך תחכום והפגנת מקצוענות בהנעת כלי הרכבת.

לגביו המערער 1 התייחס בית המשפט בנוסף לכך שהוא היה הדומיננטי בחבורה, והורשע במספר הרב ביותר של עבירות; לעברו הפלילי ולעובדה שבמהלך הפניטו לשירות המבחן בתיק זה, הוא הורשע בעבירות נוספות של תקיפת שוטר והעלבת עובד ציבור; לעברו התעבורתי המעיד על זלזול בחוק ובשלום הציבור; לגרסתו השונות בפני שירות המבחן בנוגע למנייע לביצוע העבירות; להתרשות שירות המבחן כי הוא אינו מגלת טובנה למשוי ונוטה לפריצת גבולות, והמנעות מהמלצת טיפולית, על אף המלצה להטלת של"צ; ולסתירה העולה בין טענות המערער 1 כי בשנים האחרונות הוא עובד באופן מסודר, לבין דיווחיו למוסד לביטוח לאומי.

לקולא שקל בית המשפט את הודהתו. בית המשפט לא מצא מקום לשקל לזכות המערער 1 את העובדה שנפגע בשנת 2014 מרי, מאחר שמצוין כי מדובר בירוי במהלך קטטה שנסובותיה לא הובררו, שהתרחשה בעת המתנתו של המערער 1 לגור הדין בתיק זה; בית המשפט אף לא מצא לזקוף לזכות המערער 1 את חלוף הזמן הרוב מעת ביצוע העבירות, שכן מצא כי יש לו חלק לא מבוטל בהתחשכות ההליכים, בשל העדר שיתוף פעולה מלא עם שירות המבחן, מה גם שמאז הוא ביצע עבירות נוספת של הפרת הוראה חוקית (בתיק שצירף לתיק זה) ועבירות נגד שוטרים, ומכך ניתן ללמוד כי בזמן שחלף הוא לא נחש את הדרך העברינית; כמו כן, לא נשקלה לזכותו התקופה הארוכה בה שהה בתנאים מגבלים, וזאת ממשום שהמערער 1 הפר את תנאי השחרור, הורשע בכך, ואף טען בפני שירות המבחן כי אינו מוצא פסול בכך.

בית המשפט קבע כי אין מקום לחזור ממתחם הענישה לצרכי שיקום בעניינו של המערער 1, וזאת בהעדר תכנית שיקומית או מצוקה חריגה שהביאה אותו לביצוע העבירות.

לסיכום עניינו של המערער 1 קבע בית המשפט כי "בוחנת מכלול השיקולים שפורטו לעיל, מצביעים לכיוון החמורה בנסיבות מתחם הענישה שנקבע לגבי הנאשם 1, עם הקלה מסוימת, בשל הודהתו באשמה ויתר העונשות שהוצעו מטעם ההגנה".

לGBT המערער 2 התייחס בית המשפט לחומרה לכך שהוא נטל חלק מרכזי בעבירות; לכך שלמרות שאין לו הרשות לקודמות, במהלך ההליך המשפטי, הוא ביצע עבירה נוספת נספתה של הפרת הוראה חוקית; לכך שעברו התעבורי חיל 10 הרשות, המעידות על התייחסותו כלפי כלל התנועה והחוק; ולכך שירות המבחן התרשם כי הוא לא מנהל חיים יציבים ולא נוטל אחריות על מעשי.

לקולא שקל בית המשפט את הודהתו; במידה מסוימת שקל את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, בהדר אינדייקציה כי הורשע בעבירות נוספת מאז הפרת תנאי השחרור; וכן את תצהירו של אביו, והאמור בתסaurus, כי מדובר במין שהסתבר עם החוק בתקופה בה ניתן עצמו מהמסגרת המשפחתית והתעסוקתית. עוד קבע בית המשפט, כי המשקל שיונtan לתקופת שהותו של המערער 2 בתנאים מוגבלים, יהיה נמוך, לאחר שהפר את התנאים.

לGBT המלצה שירות המבחן להסתפק בענישה שיקומית, ועתירת ההגנה לחירגה לקולא מתחם הענישה לשם כך, קבע בית המשפט כי "חריגת המתחם לצורך הליכי שיקום מחייבת, ראש וראשית, להציג על מצוקה מיוחדת ממנה סובל הנאשם - מצוקה כזו המצריכה השתלבות בתכנית טיפולית - שיקומית"; ציין כי מティיעוני הצדדים ומהتسaurus לא עולה מצוקה שכזו, או התמכרות, אלא להיפך; כי הتسويיר אינו מבהיר את הקשר בין תכנית השיקום שגובשה לגבי לבין הפחתת מסוכנותו בעtid; וכי גם הליך שיקומי משמעותי ואינטנסיבי שעבר נאשם, אינו חזות הכל ואין מבטל את חומרת העבירות; והציג כי לאור ביצוע העבירות חלק מהתארגנות עברינית מקצוענית, תוך חלוקת תפקידים ברורה, תכנון מראש ופעולות סדרתיות, מתחייבת ענישה במסגרת מתחם העונש ההולם.

לסיכום עניינו של המערער 2 קבע בית המשפט כי העדר הסביבויות נוספות, העדר עבר פלילי ושיתוף הפעולה עם שירות המבחן "יביאו, בעניינו של הנאשם 2 - לענישה על הצד הנמור של מתחם הענישה. אך לנוכח טיב ההתארגנות העברינית והכשל הערכי הנלמד ממנה אצל הנאשם - לא ימודע העונש על הרף התיכון ממש".

לGBT המערער 3 ציין בית המשפט כי יש לשקל לזכותו את העובדה שהמationship בחירה לתקן את כתוב האישום בעניינו לעבירה של סיווע למשעי המערערים האחרים, אם כי ציין כי מדובר בסיווע ברף גבוהה יחסית, תוך מעורבות בשלב ביצוע העבירות ממש, נתונים שיכולים היו לשמש להוכחת שותפות לעבירות כמצבע בצוותא (בהקשר זה ציין, כי קודם לכן הפנה בית המשפט לכך שאף עובדות כתוב האישום המתוקן בעניינו לא תוקנו באופן מהותי).

בית המשפט ציין לחומרה את מידת מעורבותו העברינית של המערער 3, כעולה מהשתיכותו לחברה שעסיקה בגנייבות סדרתיות של כל רכב, במקצועות ולאחר תכנון; את הרשותתו הפליליות בעבירות שונות, לפני ואחריו ביצוע העבירות בתיק זה, לרבות בעבירות רכוש, בגין אף ריצה עונשי מססר (יוער כי כעולה מגלוון הרישום הפלילי, כל העבירות בהן הורשע המערער 3 בוצעו לאחר העבירות נשוא תיק זה); את עברו התעבורי בעבירות חמורות, לרבות בעבירה של נהיגה בזמן פסילה; את העובדה שהוא לא השתלב במערכות תעסוקתית יציבה; ואת העובדה שירות המבחן נמנע מהמליצה טיפולית בעניינו, לאור ניתוק הקשר מצדדו, ואף מצא כי נשקפת מסוכנות גבוהה לחזרתו של המערער 3 לפעילויות עברינית.

לקולא שקל בית המשפט את הودאותו של המערער 3. בית המשפט קבע כי אין מקום לחתך משקל משמעותית לחולף הזמן בעניינו, מאחר שבזמן שחולף הוא שב והסתבר במספר עבירות; עם זאת קבע כי יש לתת משקל מסוים גם לתקופה בה שוחרר בתנאים מגבלים, בהעדר עדות על הפרתם.

לסיכום עניינו של המערער 3 ציין בית המשפט כי מכלול השיקולים ברגע אליו "מטיים הCEF לכיוון עונשה על הצד הבינוי - גובה של מתחם העונשה בעניינו".

לאחר כל זאת, התייחס בית המשפט כמו לרכיבי העונשה הנוספים שהתקבשו ע"י המאשמה:

לגביה פסילת רשיון נהיגה, קבע בית המשפט כי לאור העובדה שהעבירות בהן הורשו המערערם, נעברו תוך שימוש בכל רכב תומך עמו הגיעו למקום, ובו המתין המערער 3, כנרג וכשומר; לאור העובדה שגם חלק מכך הרכב שנגנובו, נהג המערער 1 והמערער 2 ישב לידיו; לאור עבירות התעבורי של כל המערערם; לאור הסיכון הנשקל למשתמשי הדרך בשל השימוש של כל הגורמים האמורים, יש מקום להורות גם על פסילה בפועל ועל תנאי לתקופה ממשית. בהקשר זה קבע בית המשפט כי נוכחות ביצוע העבירות, אין מקום לאבחן בין המערערם.

לגביה רכיב הקנס, קבע בית המשפט כי לאחר שמדובר בעבירות שנעברו באופן שיטתי, במומחיות ולשם בצע כספ, לאור פגיעתן בתחוות הבטחון האישי של האזרח, ולאחר הנזק הכלכלי שהן גורמות לציבור כולם, ראוי להתייחס אליהן כאלו עבירות כלכליות, ועל כן קבע כי מן הראי להטיל בגין קנסות ממשמעותיים. עוד קבע בית המשפט כי הגם שעלה פי החוק על בית המשפט להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם בבואה לגזר דין, הרי שמדובר רק במי שהוא בעל "נסיבות כלכליות מיוחדות", אשר לא הוכחו בעניינו; ועל כן החליט להשיט על המערערם קנסות הולמים, כל אחד לפי חלקו בעבירות.

באשר לרכיב הפיצוי, סקר בית המשפט אריכות ההוראות החוק והפסיקה ברגע לפיצוי נפגע העבירה ותכליותו, ציין כי מדובר ברכיב בעל אופי אזרחי, אך שאין משקל ליכולתו הכלכלית של העבירים; והוא ייש להטיל על המערערם פיצוי הולם, אשר ישקף את חומרת מעשייהם, יהיה בו משומם הכרה בנזקייהם של נפגעי העבירות ובاذן תחוות הבטחון האישי שלהם. עוד ציין בית המשפט, כי לאור התארגנותם המשותפת של המערערם לביצוע העבירות, הרי שבען האזרחי הם אחראים במידה שווה לנזקים שנגרמו, למטרות שהורשו בעבירות שונות ואין מקום להבחין ביניהם.

לאור כל האמור, גזר בית המשפט כמו על המערערם את העונשים שפורטו לעיל.

התענות בערעוריהם:

המעערר 1 השיג במסגרת ערעורו על עונשי המאסר, הקנס והפיצוי.

לטענתו בית המשפט קמא החמיר יתר על המידה בעונשו, מבלי ליחס משקל ממשי לנسبותיו האישיות, לגלות הצעריך ובעת ביצוע העבירות; לחולף הזמן הרוב מעת ביצועו, כאשר בזמן זה המערער עבר תפנית חיובית בחיו, התהתקן ונולדו לו 3 ילדים, וכיום הוא עובד שעתות רבות לפרנסת משפחתו כמספרנס יחיד; להודאותו וללקיחת האחריות מצדנו; ולהמלצת שירות המבחן להשתפק בעניינו בשל"צ. עוד הפנה לפסיקת בית המשפט העליון ברגע "בגירים-צעירים",

ומשקל המוגבר שיש לתת לשיקולי השיקום בגילאים אלו, וכן לפסיקה ממנה ביקש למוד על מדיניות ענישה מקלה יותר בעבירות בהן הורשע המערער. לאור כל האמור, טען כי נסיבותו האישיות מצדיקות חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם, כי הטלת עונש מאסר תגdu את אורך חייו הנורטטיבי ותפגע בבני משפחתו, ועל כן, עתר להקלה משמעותית בעונש המאסר שהוטל עליו.

אשר לקנס ולפיצוי, טען המערער 1 כי לאור גילו הצער כוום ובעת ביצוע העבירות, ולאור מצבו הכלכלי, הרי שסקומי הקנס והפיצוי גבוהים מאד ביחס ליכולתו הכלכלית, ואף עשויים לפגוע בסיכון שיקומו, או בסיכויו להשתחרר על תנאי מאסר.

בדין שהתקיים בפנינו, הוסיף ב"כ המערער 1, כי יש להביא בחשבון גם את הودאות המידית, כבר בעת חקירתו במשטרה, ובתחילת ההליכים בבית המשפט, אך שלא הייתה כל הצדקה להתחמקות ההליכים בעניינו, ולכן שהוא ישבט לעונש כהכבד על עבירות שביצע לפני שנים רבות. לטענותו, לא היה מקום ליחס משקל כה רב לביצוע עבירה אחת של הפרת הוראה חוקית בתקופה הארוכה בה שהה המערער במעצר בית, ואף לא לתיק הנוסף בו הוא הורשע, בעיקר נוכח הסדר הטיעון המלא שנערך אליו באותו מקרה, ואין מקום לדעתו לקבוע בשל כך כי המערער לא נטע את דרכו העבריניות. עוד טען הסגנור כי התסקרים שהוגשו בעניין המערער 1 היו חיוביים, והוא השתלב בהליך טיפוליו והומלץ בעניינו על הטלת של"צ, כאשר גם הפעם העצום בין הממליצה לעונש שהוטל, מצדיק הקלה משמעותית בעונשו. עוד טען כי השוני בין חומרת מעשיו של המערער 1 לבין מעשייהם של המערערים האחרים אינו כה גדול, ואינו מצדיק פער עונשה של למעלה מ-18 חודשים מאסר.

המערער 2 השיג במסגרת הערעור על עונש המאסר בלבד.

לטענתו, בית המשפט הטיל עליו עונש מאסר ארוך ולא סביר, יחסית למקרים דומים או חמורים יותר, תוך הסתמכות רק על הנسبות המחייבות שבביצוע העבירות; ותוך מתן משקל מזערני לנסיבותו האישיות הלא פשוטות של המערער 2, לעברו הנקוי, לגילו הצער בעת ביצוע העבירות, להודאותו וחרטתו, לחלוף הזמן הרב מעת ביצוע העבירות, והעובדה שבעזם זה הוא לא הסתבר בפלילים ואף הקים משפחה ונולדו לו שני ילדים; להליך הטיפול המוצלח שהוא עבר בפיקוח שירות המבחן, ולהמלצת שירות המבחן להטיל עליו צו מבנן ושל"צ. לטענותו, לאור הפעם המשמעותית בין העונש שהוטל עליו לבין הממלצת שירות המבחן, ובשים לב לשיקולי שיקומו, יש מקום להקל באופן משמעותי בעונשו, שכן הטלת עונש מאסר כה ממושך יגדע את תהליך השיקום בו הוא מצוי.

לדבריו, מכלול השיקולים לקולא ושיקולי השיקום בעניינו מצדיקים חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם, והטלת העונשה שהמליצה ע"י שירות המבחן.

בדין שהתקיים בפנינו, הדגיש ב"כ המערער 2 את גילו הצער, את עברו הנקוי, את חלוף הזמן הרב, כאשר פרט להפרת המצו בתחילת ההליכים, בגיןה כבר נענה בדרך של חילופט ערבותית, לא נפתחו לו תיקים, את תהליך השיקום הארוך שעבר, ואת התרומות שירות המבחן ממנו. לדבריו, זהה המקירה הקלאסי בו על בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם, שכן אין כל הצדקה, גם מבחינת האינטרס הציבורי, לשלווה אותו לעונש מאסר שניים לאחר העבירה ולגדוע את הליך הטיפול, שכן אין כל הצדקה, גם מבחינת האינטרס הציבורי, לשלווה אותו לעונש מאסר שניים לאחר העבירה ולגדוע את אביו שתמן בו, כיון שאינו מסוגל לסיעו לו בשל מצבו הרפואני.

לטענתו, לאור התוצאה העונשית, ולאור אי ההתחשבות בהליך הטיופoli, לא היה מקום שבית המשפט ידחה את הדין בעניינו של המערער כדי לקבל תסקير משלים, וכך לאפשר לו להמשיך בטיפול. לאור כל האמור עתר ב"כ המערער 2 להפחיתה משמעותית בעונש המאסר.

המעערר 3 השיג במסגרת הערעור על עונשי המאסר והפסילה.

לטענתו, לא היה מקום לקבוע כי נתנוו מצדיקים החמרה ממשית והטיל ענישה מצד הגבוה-ביןנו של מתחם העונש ההולם, וכי לאור חלקו המינורי בביצוע העבירות, רף הענישה שנקבע בעניינו אינו רלוונטי, מחמיר מדי, ואיןו מתישב עם הענישה הנוגגת בעבירות אלו. לדבריו, לא היה מקום להטיל עליו ענישה גבואה מזו שהומליצה ע"י שירות המבחן, אשר סבר על רקע מומחיותו כי יש לו פוטנציאלי שיקומי; ולא היה מקום להתעלם מחלוף הזמן הרוב מעת ביצוע העבירות, בעיקר כאשר מדובר למי שהוא "בגיר צעיר", אשר שיקולי השיקום בעניינו מקבלים משקל גבוה.

עוד טען, כי לאור חלקו בעבירות היה מקום לאבחן ביןו לבין המערערים האחרים גם בנוגע לעונש הפסילה, וכי אין מדובר למי שעברו התעבורי משמעותי, כך שלא היה מקום להטיל עונש פסילה כה מכבד.

בדין שהתקיים בפנינו, הדגיש ב"כ המערער 3 שוב את חלקו בעבירות שהתמזה בסיווע לאחרים, הפנה לכך שהוא לא צירף תיקים נוספים במסגרת גזר הדין, וכן הפנה לנسبותיו האישיות של המערער, אשר נאלץ לעזוב את לימודיו בגין צער כדי לסייע לאמו בפרנסת המשפחה, ועתר להקל בעונשו.

עמדת המשיבה:

בדין שהתקיים בפנינו הדגישה ב"כ המשיבה את חשיבותו של שיקול ההלימה במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, והפנתה לחומרת העבירות בהן הורשו המערערים, כשלעצמה, לאחר שחלק מכל הרכב נמכרו, חסド עשתה התביעה עם המערערים, שלא האשימה אותם בעבירות של סחר ברכב בבית המשפט המחויז, ובכל מקרה מדובר בשיקול לחומרה במסגרת בוחנת נסיבות ביצוע העבירה.

לשאלת בית המשפט השיבה ב"כ המשיבה, כי היא מסכימה עם המתחמים שקבע בית המשפט קמא, ואף מסכימה שבית המשפט שקל שיקולים לחומרה פעמיים, הן בעקבות המתחם, והן בגין הדין בתוך המתחם.

לדבריה, את השיקול של החלוף הזמן יש להבaya בחשבון רק בתחום מתחם העונש שנקבע, ובכל מקרה אין מקום לזקוף את ההתנהלות האמורה בבית המשפט קמא לחובת התביעה או לחובת הציבור.

אשר למערער 1, הפנתה ב"כ המשיבה לעברו הפלילי והתעבורי, ולתיק התליוי ועומד נגדו בגין תקיפת שוטר והעלבת עובד ציבור, שיש בו כדי לבטא דפוסים עברייניים. לדבריה, אמן יש מקום להתחשבות בעובדה שהוא הוודה בהזדמנויות הראשונה ובחלוף הזמן, אך מנגד יש להבaya בחשבון את שיקולי הרתעת היחיד והרבבים, ואת הסתמכותו הנוסףת, כך שיש להציגו באמצעות המתחם שנקבע.

אשר לערער 2, טענה כי אמן יש לזקוף לזכותו את עברו הנקוי ואת העובדה שמאז לא ביצע עבירות, וכן את שיקולי שיקומו, אך מנגד יש להתחשב בעברו התעבוריtic הכלול גם בעבירות מסווגות חיות. לדבריה, שיקולי השיקום בעניינו צריכים להבחן אל מול חומרת העבירות, כך שככל שיש לבוא לקראותו, יש לעשות כן במסורה.

אשר לערער 3, הפנתה ב"כ המשיבה לעברו הפלילי, ולעובדה של אורך ניהול משפטו הוא שב וביצע עבירות שונות ואףណון לעונשי מאסר. לדבריה, על אף תיקון כתוב האישום, מעשיו של המערער 3 מצוים ברף העליון של סיוע, ועל כן אין מקום להתערב בקביעות בית המשפט קמא.

בנוספ, עטרה ב"כ המשיבה למחוק על הסוף את ערעורו של המערער 1 לגבי הפיוצי, לאחר שנפגעי העבירות לא צורפו כמשבים לערעור. לגבי הকנס, טענה כי לא הוכחה אי יכולתו הכלכלית של המערער 1 לעמוד בקנס, והפנתה לכך שהמערערים לא החלו לשלם את הকנס או הפיוצי (פרט לתשלום אחד ששילם המערער 2).

דין והכרעה:

לאחר בחינת טענות הצדדים ועיוון בಗזר הדין ובנסיבות השווים שהוצעו לעייננו, באתי לכל מסקנה כי דין הערעורים להתקבל באופן חלקו, וכי נפלו בגזר הדין טעויות באופן ישום תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק), המחייבות התעverbות של ערכאת הערעור.

כעולה מפורשות מלשון החוק, ומפסיקה ענפה של בית המשפט העליון שניתנה בעקבות התקיקון, בבואו של בית המשפט לגזר דין של נאשם, עליו לקבוע תחילת האם מדובר באירוע אחד או במספר אירועים (סעיף 40ג לחוק), לשם ההחלטה אם עליו לקבוע מתחם עונש הולם אחד או יותר.

בשלב הבא, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש הולם לעבירות בהן הורשע הנאשם, ולשם כך עליו להתחשב בערכיים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידה הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגה, ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות (סעיף 40ג(א) לחוק); אשר לנسبות הקשורות בביצוע העבירה, רשימה לא סגורה שלן מפורטת בסעיף 40ט לחוק, והחוק מנחה את בית המשפט להתחשב בהן או בנסיבות רלוונטיות אחרות (ראו סעיף 40יב לחוק), ככל שבית המשפט סבור שהן משפיעות על חומרת מעשה העבירה ועל אשמו של הנאשם.

לאחר מכך, ובהתנה שבית המשפט לא מצא מקום לדון את הנאשם בחריגת מהמתחם (ראו סעיפים 40, 40ה-40ג(ב) לחוק), עליו לגזר את עונשו בהתאם למתחם העונש הולם שקבע, בהתחשב בנסיבות שאין הקשורות בביצוע העבירה, רשימה לא סגורה שלן פורטה בסעיף 40יא לחוק (ראו גם סעיף 40יב לחוק); בהקשר זה ראוי לציין כי לפי החוק, שיקולי הרתעת היחיד והרבבים, במידת שהם רלוונטיים, ישקלו בהתאם למתחם העונש הולם, ואין בהם כדי להשפיע על קביעת המתחם (סעיפים 40ו ו-40ז לחוק).

בעניינו, נראה כי נפל פגם גם באופן בו בית המשפט קבע את מתחמי העונש לכל אחד מהמערערים (כאשר נראה כי הוא קבוע מתחמים כלליים בהסתמך בעיקר על מדיניות הענישה בעבירות דומות, ופחות באופן המשקל את הנسبות הספרטניות של ביצוע העבירות ע"י המערערים בעניינו).

דומני, כי בעניינו לא יכול להיות חולק על כך שהעבירות בהן הורשו המערערים הן עבירות חמורות, שפגיעתן ב הציבור, ברכשו ובתחום הבטחון האישית והכלכלי שלו היא קשה ורחבה, אשר החוק קובע, והוא העונש הראו' בגין הוא מסר מוחשי לריצו' בפועל (ראו למשל ע"פ 11194/05 **abbo סבית נ' מדינת ישראל** (15.06.2015) ורע"פ 80899/08 **abbo עישה ואח' נ. מדינת ישראל** (29.12.08)); כל זאת, בעיקר בשם לב לריבוי העבירות, לתכנון המוקדם, להתארגנות בחבורה, תוך שימוש בכל פריצה, ולנזק הרב שנגרם לבני הרכב ולציבור בכלל.

יחד עם זאת, לאור הסכמתה של המשיבה למתחמים שנקבעו, ולאור העובדה סבירים יחסית, לא מצאת מקום להטערב במתחמים שנקבעו ע"י בית המשפט קמא.

עם זאת, מצאת כי נפלת טעות מהותית בשיקולים שקל בית המשפט בעת גזירת דיןם של המערערים בתחום מתחמי הענישה, כאשר בין יתר השיקולים הוא שקל, כאמור, גם את "מידת האנטי חברתיות" העולה מהתנהגות המערערים, את התארגנות בחבורה, תוך חלוקת תפקידים, סיכון מוקדם והצטיידות בכל פריצה, את מידת התועזה, את העבודה שהעבירות בוצעו באופן סדרתי, תוך תחוכם והפגנת מקצוענות, מידת הסיכון, והנזק שנגרם; נתונים שכולם מהווים נסיבות הקשורות ביצוע העבירה, שבחינותן אמורה להעשות אך ורק בעת קביעת המתחם. בכך, למעשה, שקל בית המשפט את אותם שיקולים המחייבים עם המערערים, פערם- הן בעת קביעת המתחם והן בעת גזירת הדין בתוכו.

מעבר לעניין זה, המצדיק כשלעצמם התערבות בגזר הדין, אני סבורת כי בית המשפט לא נתן משקל ראוי למכלול הנסיבות שאין קשורות ביצוע העבירות, ובעיקר לשיקולים העומדים לזכות המערערים (כגון גילם הצער, הודאותם, וחלווף הזמן הרבה מעת ביצוע העבירות), וננתן משקל מכריע לשיקולים שיש בהם להביא להחמרה בעונשם.

בاهקשר זה, מצאת להרחב בפרק בעניין חלוף הזמן הרב, שאני סבורת כי בעניינו ראוי היה לתת לו משקל ממשי לקולא.

כתב האישום הוגש ביום 9.1.11, יחד עם בקשה למעצר עד תום ההליכים. בסמוך לאחר תחילת ההליכים, הודה המערער 1 בכתב האישום המתוקן, ועניינו נדחה לקבלת תסוקיר; מאז נדחה עניינו של המערער 1 מפעם לפעם, דחוית ארוכות, לקבלת תסוקרים משלימים (בפועל הוגש בעניינו שלושה תסוקרים בפער של שנתיים זה מזה), לשם מ"מ עם התביעה, או בשל דחוית שניתנו בעניינים של המערערים האחרים (לרובות בשל מסריו של המערער 3), ומבליל שנשמעו הティיעונים לעונש, עד ליום 8.5.16. בעניינים של המערערים 2 ו-3, ניתנו דחוית ארוכות בתחילת ההליכים לשם הסדרת הייצוג ו בשל אי התיצבותם, בהמשך ניתנו דחוית ארוכות לשם מ"מ עם התביעה, וגם לאחר שבוטפו של דבר כפרא במינוים להם, התקין לא נקבע להוכחות, אלא נדחה פעמיים רבות נוספת, עד להסדר הティיעון שהושג בגישה ביום 24.2.15.

המדובר בתיק שאינו מורכב, אשר גם אם היו נשמעות בו הראיות, לא הייתה הצדקה לניהולו במשך שנים ארוכות, ולמתן גזר דין לאחר מעלה מ-5 שנים ו-8 חודשים.

איןני מתעלמת לכך שחלק נכבד מڌיות הדין ניתנו לבקשת המערערים, או בשל אי התיצבותם של המערערים 2 ו-3; ואולם, בית המשפט הוא מי שאחראי על אופן ניהול התיקם שבפניו, והוא לא היה-Amor לאפשר את הדחוית המרבות

והבלתי סבירות של הדיון, לאורך שנים ארוכות (עם זאת, ראוי לציין כי מדובר במוטב אחר מזה שגזר את הדיון בסופו של דבר).

במצב דברים זה, כאשר האחריות להتمשות ההליכים החrigה מוטלת בעיקר על בית המשפט, היה מקום להתחשב בכךון זה ל科尔א בעת גזירת דין של המערערים; זאת בעיקר כשמדבר במי שהו צעירים בעת ביצוע העבירות, ובעיקר במקרה של מי שעבר מאז שינוי ממשי באורחות חייו.

ראוי להפנות בעניין זה לדברים שנקבעו בע"פ 2103 הורוביץ נ' מדינת ישראל (31.12.08):

"היקרין המקובל על כולנו הוא כי על העונש להינטן, ולהתבצע, קרוב ככל הנימן למועד ביצוע העבירה ולעומת זאת עונש הנימן זמן רב לאחר ביצוע העבירה מאבד הרבה מכוחו המרטיע... במישור העקרוני, אנו סבורים כי גם מקום שההליכים התארכו אין ממשום של דברים כי איןטרס הרתעה שבעניישה מאבד את כל משקלו. כוחו נחלש, אך הוא לא חדל להתקיים... ברוי כי ככל שההלך מתנהל בקצב סביר, שומה על הצדדים להניח מהנתן יסוד כי גם אם בירור המשפט יאריך זמן, ייגזר לנאים, ככל שיורשע, העונש ההולם את מעשיו ועונה על תכליות העינוי... ככל שאין התמשכות ההליכים רוצצת לפתחו של הנאשם נחלש המשקל שראוי לתת לאינטרס הרעתני בಗירת הדין ויש להביא בחשבון את הפגעה בנאים שנאלץ להתגונן מפני האישומים נגדו משך שנים, העונש אותו נשא כבר וצריך על כן להביא להקלת בעונשו".

מכך לבחינת העונשה הרואה לכל אחד מהמערערים.

לגבי המערער 1 מדובר למי שביצע את העבירות בהיותו בן 22, וכיום הוא בן 28, נשוי ואב לילדים קטנים, העובד לפרנסת משפחתו; לחובתו הרשעה קודמת בגין עבירות אלימות שביצע בשנת 2009, בגין נזון למאסר מותנה, קר שמעולם לא ריצה עונש מאסר; הוא הודה ולקח אחריות על מעשיו כבר בתחילת ההליכים בתיק, אך שהتمשות ההליך בעניינו משמעותית (גם חלק מהדוחות ניתנו לבקשתו); שהוא תקופה ארוכה במעצר בית, ולמעט הפרה אחת בפברואר 2011, לא הפר את תנאי השחרור; עם זאת, בעוד התקופה מתנהל נגדו, בשנת 2015, הוא ביצע עבירות של תקיפת שוטר והעלבת עובד ציבור, בגין הורשע, אך טרם נגזר דין (הוזג הסדר, לפיו הצדדים ימתינו לפסק דין), ובהתאם לתוכאותו המערער 1 ירצה 4 חודשים מאסר בעבודות שירות, או חדש מאסר במצטבר לעונש שיטול עליו בענייננו).

בתסקרים שהוגשו בעניינו של המערער 1, התרשם שירות המבחן כי מדובר בבחור אימפלטיבי, המזciי בשלבים ראשונים של גיבוש זהותו האישית; המתaskaה לבחון את דפוסו התנהגותו, ואת תוצאותיהם כלפי الآخر, ושולל נזקקות טיפולית. בתסוקיר הראשון (משנת 2012), המליץ שירות המבחן, על אף האמור לעיל, על הטלת של"צ, תוך שzieין כי עונש של עבודות שירות יפגע בהמשך עבודתו. בתסוקיר השני (משנת 2014), לאור נוכנותו להשתלב בקבוצה טיפולית, הומלץ בנוסף לשלא"צ על הטלת צו מב奸. בתסוקיר האחרון (מסוף שנת 2015) התייחס שירות המבחן לפיתוח התקיק הנוסף, אך למורת זאת חזר על המלצתו להטלת של"צ (ללא צו מב奸 בשל קשייו של המערער לשלב את השתתפות בקבוצה עם שאר מטלותיו).

לאור כל האמור לעיל, המלצה שירות המבחן בעניינו של המערער 1 אינה משקפת את העונשה הרואה לעבירות בהן הורשע, כאשר מתוקן התסקרים לא עולים נימוקי שיקום המצדיקים חריגה ל科尔א מהמתחם; עם זאת, לדעתו, לצד

המשקל שיננתן לעברו הפלילי, ולהסתמכותו בעבירה נוספת, יש לתת בענינו של המערער 1 משקל מוגבר לחולף הזמן ולהודאות המידית, כך שיש להציב את עונשו בקרבת הרף התיכון של מתחם הענישה.

בהינתן המתחם שקבע בית המשפט כמו לגבי המערער 1, שבין 30 חודשים מאסר ועד 5 שנים מאסר בפועל, יצא לחבירו להעמיד את עונשו על 36 חודשים מאסר בפועל.

אשר לערעור בנוגע לפיזיו, אין מקום להדרש לו, מאחר שהמתלוננים לא הוספו כמשיבים לערעור; בכל הנוגע לknss, הגם שנראה לי כי בית המשפט כמו החמיר עם המערערים יתר על המידה גם בריכיב זה (בעיקר כששוקלים גם את גובה הפיזיו שהוטל עליהם, בסך כולל של 40,000 ₪), בסופו של דבר לא מצאתם מקום להתערב בו, לאור העובדה שהמעעררים האחרים לא ערعرو על ריכיב זה, לאור חלקו הרב יותר של המערער 1 בעבירות.

לגבי המערער 2 מדובר למי שביצע את העבירות בהיותו בן 19 וחצי, וכיוום הוא בן 25 וחצי, נשוי ואב לילדים קטנים; אין לחובתו הרשותות קודמות, ומАЗ העבירות בתיק זה לא עבר עבירות נוספות, כך שחולף הזמן בענינו הוא בעל משקל של ממש, שכן ניתן לומר כי בזמן שחלף הוא עבר שני מהתווים; הוא הודה ולקח אחריות על מעשיו; שהוא תקופה ארוכה במעט בית, ולמעט הפרה אחת בפברואר 2011, לא הפר את תנאי השחרור.

בתסקרים שהוגשו בענינו של המערער 2, פורטו נסיבות משפחתיות לא פשוטות, שאף עמדו ברקע להסתמכותו עם חברה שלעיתים; המערער הודה רק באופן חלקי בעבירות בפני השירות המבחן, אך ציין כי התפתחה להצטרכו למערערים האחרים, עבר בצע כספ, ואף הביע חריטה כנה ותובנה לגבי חומרת מעשיו; על אף אמ比ולנטיות שהביע המערער בתחלתו לגבי השתלבות בהליך טיפול, בחודש ספטמבר 2015 הוא השתלב בפרויקט "אוהל חם", השתתף באופן עקבי ורציני בקבוצה טיפולית, במשך 5 ימים בשבוע, הגיע גם לשיחות פרטניות במסגרת, ועבר סדנת הכנה בשירות המבחן לשם שלובו בקבוצה טיפולית בהמשך; והתרשםות כלל הגורמים הטיפוליים היא ממי שעובר תהליך ממשמעו שיש לשמרו, בעל מוטיבציה לשינוי ולניהול אורח חיים נורטטיבי. לאור כל האמור, המליץ שירות המבחן להטיל עליו צו מבanon, של"צ ומאסר על תנאי.

שקילת מכלול השיקולים האמורים (שאת רובם שקל גם בית המשפט כמו), הייתה אמורה להביא להטלת עונש המציג לכל היוטר ברף התיכון של מתחם הענישה; ועיין בಗזר דין של בית המשפט קמא מעלה כי כל הנתונים שנשקלו לחומרה בענינו, נובעים מטעותו של בית המשפט בישום החוק, שכן עניינים של אותן נתונים בנסיבות ביצוע העבירה, הינו całלו המשפיעות על קביעת המתחם, ולא על גזירת העונש בתחום המתחם.

יתרה מכך, לאור העולה מהතסקרים שהוגשו בענינו של המערער 2, המעידים על שלובו בהליך שיקומי ממשמעו; לאור עברו הנקוי וגלו הצעיר בעת ביצוע העבירות; לאור חולף הזמן הרוב מעת ביצוע העבירות, שימושו כי המערער 2 הוכיח למעשה, בבחן הזמן, שהוא עבר הליך שיקום ממשי ואמיתי; אני סבורה כי בענינו מדובר במקרה חריג, המצדיק אף חריגה ממתחם העונש הולם משיקולי שיקום. בהקשר זה העיר, כי יש טעם לפגם בכך שבית המשפט דחה את הדיון לתקופה ארוכה, בין היתר לבקשת שירות המבחן למצוות הליך הטיפול, ולאחר שמדובר שיתף פעולה והתגיים באופן מלא לטיפול, החליט שלא לתת להליך הטיפול משקל של ממש בעת גזירת העונש.

למרות כל זאת, לאור חומרת העבירות וריבוי, איןני סבורה כי ניתן להلوم תוצאה שאינה כוללת עונש מאסר מוחשי

לRICTO בפועל ממש, גם בעניינו של המערער 2.

לאור כל האמור לעיל, בהינתן המתחם שקבע בית המשפט קמא לגבי המערער 2, שבין 24 חודשים מאסר, ובשים לב לשיקולי השיקום המשמשים, יצא לחברי להעמיד את עונשו על 12 חודשים מאסר בפועל.

לגביו המערער 3 מדובר למי שביצע את העבירות בהיותו בן 20, וכיום הוא בן 26; אשר הודה ולקח אחריות על מעשיו. מנגד, לחובתו עבר פלילי מכבד בעבירות שונות ומגונות, אותן ביצע במהלך ניהולו המקצועי שבפניו, חלון תור הפרת התנאים המגבילים שהושתו עליו, והוא אף ריצה שלושה עונשי מאסר בזמן שחלף מעת ביצוע העבירות; וכן, בשנת 2012 הוא נדון בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית, שביצע באוגוסט 2011; בשנת 2014 נדון בין היתר לשנת מאסר, בגין עבירות של קשר רפואי לעוון, הכשלת שוטר ומספר עבירות של הסעת שב"ח (עבירות שביצע בשנת 2013); חדש לאחר מכן נדון ל-5 חודשים מאסר, בגין עבירות של נסיען פריצה לבניין, נסיען להיזק לרכוש והכשלת שוטר (הADBOT בוצעו באוגוסט 2011); וביום 15.7.2014 נדון ל-7 חודשים מאסר ולענישה נלווה בגין עבירה של הסעת שב"ח שביצע באוקטובר 2015.

בתסaurus הראשון שהוגש בעניינו של המערער 3 (בחודש יולי 2015), ציין שירות המבחן כי המערער הודה בביצוע העבירות גם בפניו; פירט את הסתמכיותו בפליליים עד אותה עת, ואת השתלבותו בטיפול במסגרת פרטית עם שחרורו ממאסר, שם עבר תהליך ראשוני של התבוננות פנימית וגילה תובנות טובות; עם זאת ציין, כי ההתרשםות היא ממי שבמצבי לחץ נוטה להגמיש גבולות ולפעול באופן פורץ גבולות כדי להשיג את מטרותיו; לאור ההתרשםות מקיומן של נזקקות טיפולית ומוטיבציה חיובית לטיפול, הופנה המערער 3 לפרויקט "אוהל חם", שם השתלב באופן תקין, ועל כן המליך שירות המבחן על הטלת של"צ וצו מבחן. בתסaurus השני (מחודש נובמבר 2015) ציין כי המערער 3 השתלב באופן חיובי בפרויקט "אוהל חם" ובשילובות פרטניות, אך הבהיר הטיפול הופסק עקב מעצרו בתיק נסוף; וכן ציין, כי בחקירת המעצרים שנערכה לו, נמצא כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות עבירות. בתסaurus השלישי (מחודש פברואר 2016), לאחר שהמעערער 3 נדון לעונש מאסר בן 7 חודשים בתיק בוגנו נוצר, שב שירות המבחן על התרשםותו ממווטיבציה להשתלב בהליך טיפולי ומשאיות לשינוי חייו, אך לאור קשייו להתמיד בהליך השני ובהצבת גבולות פנימיים, חזר בו מההמלצת הטיפול עליון ענישה מותנית, קנס ופיצוי.

כעולה מתוכן התסקרים, ומהעובדה שהמעערער 3 המשיך וביצע עבירות, גם בעודו מצוי בעיצומו של הליך טיפול, הרי שאין כל הלימה בין המלצה שירות המבחן לבין מצבו של המערער 3, והוא אינה משקפת את הענישה הראויה לנטיותיו ולעבירות בהן הורשע.

זאת ועוד, לאור הסתמכיותו החוזרות ונשנות של המערער 3 בפליליים, ועונשי המאסר שהוא ריצה, הכל תוך כדי ניהול משפטו, הרי שלחלוף הזמן אין בעינינו משקל רב, שכן בזמן שחלף, לא רק שהוא לא שינה מדריכיו, אלא המשיך והעמיק את מעורבותו הפלילית, גם בעת שהיא אמרה להמצא בתנאים מגבילים.

לאור כל האמור, ראוי היה לדון את המערער 3 לעונש המוצע במאזן המתחם שקבע בית המשפט, שבין 18 חודשים ל-3 שנים מאסר בפועל, כך שהעונש שהטיל עליון בית המשפט קמא הוא סביר (ואף מצוי מתחת לאמצע המתחם). אולם, חלקו של המערער 3 במשעים קטן יותר מחלוקתם של המערערים האחרים, ולכןaura היה מקום להקל

גם בעונשו, לאור ההקלת שניתנה למעעררים 1 ו-2; ואולם, חלקו היחסי בעבירות כבר הובא בחשבון בעת קביעת מתחם עונשה נמוך משמעותית מזה שנקבע לגבי האחרים; ואילו מבחינת גזירת העונש בתוך המתחם, לא עומדות לזכותו אותן נסיבות משמעותיות לפחות שעדמו לזכות המעררים האחרים, כאמור, שכלל הנסיבות שאינן הקשורות ביצוע העבירה בעניינו, מציב אותו באמצעות העונשה שנקבע לגביו. לאור כל האמור, יצא לחברי שלא להתערב בעונשו של המערר 3.

אשר לעונש הפסילה, גם שנראה לי כי בית המשפט קמא החמיר עם המעררים יתר על המידה גם ברכיב זה, לא מצאת מקומ להתערב בו, לאור העובדה שהמעעררים האחרים לא ערעו על רכיב זה, ולאור עבורי התעבורתה המכוביד יותר של המערר 3, כולל גם הרשעה של נהוגה בזמן פסילה.

לסיכום:

לאור כל האמור לעיל, ولو תשמע דעתך, יקבע כדלקמן:

1. ערעוו של המערר 1 יתקבל באופן חלק, כך שעונש המאסר בפועל שהוטל עליו יעמוד על 36 חודשים, במקום 48 חודשים; יתר הוראות גזר הדין של בית המשפט קמא יעמודו על כנן.
2. ערעוו של המערר 2 יתקבל, כך שעונש המאסר בפועל שהוטל עליו יעמוד על 12 חודשים, במקום 30 חודשים; יתר הוראות גזר הדין של בית המשפט קמא יעמודו על כנן.
3. ערעוו של המערר 3 ידחה.

גילת שלו, שופט

סגן נשיאה, השופט נתן זלוט'ובר:

אני מסכים.

נתן זלוט'ובר, שופט אב"ד
סגן נשיאה

עמוד 15

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

השופטת יעל רז לוי:

אני מסכימה.

יעל רז לוי, שופטת

אשר על כן הוחלט כאמור בחוות דעתה של השופטת גילת שלו.

ניתן היום, י"ט שבט תשע"ז, 15 פברואר 2017, במעמד הצדדים.

נתן זלוטובר, שופט אב"ד
יעל רז לוי, שופטת
גילת שלו, שופטת
סגן נשיאת